

Prelatovo pismo (maj 2009)

“V teh tednih gledamo našo Gospo, Jezusovo in našo mater, vzeto v nebesa s telesom in dušo, in vidimo jo v veselju in slavi vstajenja,” pravi msgr. Echevarría v tem pismu.

19. Maj. 2009

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Ta mesec maj v celoti poteka znotraj velikonočnega časa. Veselje vstajenja Jezusa Kristusa prepoji življenje

Cerkve, na zemlji in v nebesih. To je tisti *gaudium cum pace*, ki ga vsi že izkušamo.

Kakor je logično, v teh tednih gledamo našo Gospo, Jezusovo in našo mater, vzeto v nebesa s telesom in dušo, in vidimo jo v veselju in slavi vstajenja. Solze, ki jih je pretakala ob vzhodu križa, so se spremenile v nasmeh, ki ga nič več ne more ugasniti, a kljub temu ostaja nedotaknjeno njeno materinsko sočutje do nas. To izpričuje dobrodejno posredovanje Device Marije v teku zgodovine in ne preneha vzbujati nezlomljivega zaupanja vanjo; molitev 'Spomni se, o premila Devica Marija' to dobro izraža. Marija ljubi vsakega od svojih otrok in posveča posebno pozornost tistim, ki so, kakor njen Sin v uri njegovega trpljenja, potopljeni v bolečino; ljubi jih preprosto zato, ker so njeni otroci, kakor je volja Kristusa na križu.[1]

Premišljujmo te papeževe besede, da bi poglobili motive naše pobožnosti do Device in ji dali nov žar. Motivi so jasni: Marija je Božja Mati in naša Mati. Zato je za nas potrebno, da negujemo gorečo in nežno marijansko pobožnost, trdno utemeljeno v božjem razodetju, ki ga pojasnjuje cerkveno učiteljstvo. Tega se je spominjal predragi don Álvaro v pismu, ki ga je napisal leta 1987. Ob premišljevanju o tem, da je Marijino materinsko poslanstvo odgovor na prav določen božji namen, nam je rekel: »Dejstvo, ki ga ne moremo zanikati, je da kjer se vsadi Cerkev po Kristusovi milosti ter vztrajnem in požrtvovalnim odgovoru tistih, ki so evangelizirali, tam je prisotna mati Cerkve (...). Kot posledica se rodi in se razvija hvaležnost do svete Marije, in požene rodovitna rastlina marijanske pobožnosti, katere jasne priče so cerkve in svetišča, ki kot bleščeča sled pokrivajo površje dežel, v katerih se ukorenini vera, ki daje

bivanju kristjanov dimenzijo doma, katerega lahko ustvari samo presveta Devica.«[2]

Kako velika resnica je to! Kristjani tvorimo eno družino — sveto Cerkev —, v kateri je Jezus Kristus Prvorojenec med mnogimi brati [3], in v kateri ne manjka prisotnost Matere, svete Marije. Jezus nam pokaže pot, ki jo je treba prehoditi, da bi postali sveti, v polnem poistovetenju z Njim; in Marija nas na tem romanju vzpodbuja, da bi dosegli cilj: večno življenje z Bogom in vsemi angeli in svetniki.

To nam slikovito prikazuje krščanska umetnost, ko vernikom v češčenje izroča podobo Marije z Detetom Jezusom v naročju. S svojo držo, s svojim pogledom je naša Mati videti, kot da bi nam predlagala: poglej mojega Sina, tvojega starejšega Brata, in v vsem sledi njegovemu zgledu; hodi koder je hodil On; povečaj v

svojem srcu gorečo željo po odrešenju vseh, ki je napolnjevala njegovo srce; bodi usmiljen s svojimi brati, kakor je bil On usmiljen z vsemi.

V sledečih dneh bodo tisoči in tisoči ljudi šli na romanje v najrazličnejše kraje, kjer se časti presveto Devico Marijo, z željo, da bi ponovno našli Jezusa, da bi bili bolj podobni Njemu, sledeč povabilu svetega Jožefmarija njegovim hčeram in sinovom v Opus Dei in mnogim drugim ljudem.

Majsko romanje se nam prikazuje kot vesela resničnost po vsem svetu, ki jo izpolnjujemo brez hrupa, po stopinjah našega ustanovitelja pri njegovem prvem romanju

1935. Spoštujem in cenim te druge javne izkaze pobožnosti, je zapisal v neki pridigi, toda sam raje skušam Mariji darovati isto ljubezen in isto navdušenje z osebnimi obiski ali v manjših skupinah z nadihom intimnosti. [4]

Velikokrat se kot cilj tega romanja določi kakšen kraj, ki je blizu našemu domu, morda v istem mestu, v katerem živimo, ali v njegovi okolici. V nekaterih primerih — mislim na primer na bolne in invalide —, morda niti ni mogoče iti ven iz hiše, in kljub temu je tudi takrat dobro opraviti majsko romanje k Mariji. Kajti tisto, kar je pomembno, ni fizičen premik iz enega kraja v drugega, temveč notranje potovanje, ki nas vzpodbuja, da se približamo Mariji in zato tudi Jezusu.

Papež Janez Pavel II. je poudarjal, da se na marijanskih krajih, raztresenih po svetu, čuti posebna Materina prisotnost. Znano nam je, da je neskončno število takih krajev, ki predstavljajo to tako veliko resnico: od kapel po domovih do Marijinih oltarčkov, vgrajenih v zidove hiš na ulicah, v katerih sije podoba Božje matere, v kapelicah in cerkvah, zgrajenih njej v čast. Kljub temu

izstopajo nekateri kraji, v katerih ljudje čutijo prisotnost naše matere kot še posebno živo: Marijina romarska svetišča. »Na vseh teh krajih se na občudovanja vreden način uresničuje ta edinstvena priča križanega Gospoda: tam se človek počuti predan in zaupan Mariji in pride, da bi bil z njo, kakor bi bil s svojo lastno materjo; odpre ji svoje srce in ji govori o vsem: sprejme jo v svojo hišo, se pravi, naredi jo prisotno v vseh svojih težavah.«[5]

Verniki pridejo k Mariji, ki je tam, z željo, da bi našli ali utrdili »vero in sredstva, s katerimi jo hranijo. Iščejo zakramente Cerkve, predvsem spravo z Bogom in evharistično hrano. In vrnejo se okrepljeni in hvaležni Gospe, Božji Materi in naši Materi. [6]

Vsi imamo zaklad te izkušnje. Kdo ne čuti večje bližine z Bogom, potem ko je obiskal Marijo v duhu molitve in

pokore, katerega nas je učil naš Oče? Kdo se ni dotaknil učinkovitosti tega zatekanja k Mariji, da bi ponovno oživil vero neke osebe, ki jo je potrebovala, da bi ji pomagal biti bližje Bogu, da bi odprl širše obzorje nekomu, ki se upira sprejeti Gospodov klic k velikodušni izročitvi. Jezus Kristus želi, da bi njegova milost prišla do nas preko Marije: zato **ni vseeno, če prenehamo obiskovati svetišča, ki jih je zgradila ljubezen njenih otrok; ni vseeno, če gremo mimo njene podobe, brez da bi ji namenili ljubezniv pozdrav; ni vseeno, če mineva čas, brez da bi ji peli to ljubezensko serenado svetega rožnega venca, pesem vere, svatovsko pesem duše, ki najde Jezusa po Mariji.**[7] Premislimo: kaj lahko izboljšam, ko gledam podobe naše Matere? Kako okušam vsako Zdravamarijo, *Salve, Regina caeli*? Komu se odločim govoriti o Marijini ljubezni in ljubezni do Marije?

Ta in druge marijanske pobožnosti lahko dajo poudarek in barvitost mesecu maju. Najbolj bistveno se je vse bolj in bolj približevati Jezusu Kristusu po stezi, ki nam jo kaže njegova presveta Mati. Vsako srečanje z našo Gospo postane povabilo, da gledamo Kristusa. Kakor je poudaril Benedikt XVI. v nekem marijanskem svetišču: *Za človeka, ki išče, se to povabilo vedno spremeni v spontano prošnjo, namenjeno še posebno Mariji, ki nam je dala Kristusa kot svojega Sina: 'Pokaži nam Jezusa'. Danes tako mólimo iz vsega srca; in molimo tudi v drugih trenutkih, notranje, išoč Odrašenikov obraz. 'Pokaži nam Jezusa.' Marija odgovori, ko nam ga predstavlja predvsem kot otroka. Bog je postal majhen za nas.[8]*

Zadržimo se še enkrat pri stavkih, ki jih je sveti Jožefmarija napisal v tridesetih letih preteklega stoletja, ki so pomagali tisočem ljudi, da so

stopili po stezah kontemplacije v vsakdanjem življenju: **Če si želiš biti velik, postani majhen (...). Začetek poti, katere cilj je biti popolnoma nor na Jezusa, je zaupna ljubezen do presvete Marije.**

**— Hočeš ljubiti Devico? —
Pogovarjaj se z njo! Kako? — Tako
da dobro moliš rožni venec naše
Gospe. [9]**

Pozorno, notranje premišljevanje in molitev skrivnosti rožnega venca naredijo, da se drug za drugim pred našimi očmi odvijajo izredni trenutki Jezusovega in Marijinega življenja. Na ta način se je lažje z gotovostjo podati po stezi, ki vodi v nebesa, in popraviti smer, če je potrebno, pokazati tistim, ki nas spremljajo, varno bližnjico, ki se konča v večni sreči. Ko občudujemo te prizore, razumemo, »kako človeštvo začenja vrnitev k Bogu s tistim *fiat* ponižne

Gospodove dekle, in najde cilj svoje poti v slavi tiste, ki je vsa Sveta.« [10]

Lahko gojimo tudi druge drobne izraze ljubezni do Marije. Ponovno se bom zadržal pri navadi, lastni zaljubljenecem, ki jo je sveti Jožefmarija razširil povsod: ljubeznivo pozdraviti podobe naše Gospe, ki jih vidimo vsak dan — na ulici ali trgu, v notranjosti cerkve, v sobi naše hiše ... — tako da pospremimo ta pogled s kakšnim vzklikom kot najbolj osebnim izrazom naše otroške ljubezni. Naš Oče je ravnal tako in se še posebno potrudil pri pozdravu podobe naše Gospe na mestih, kjer je živel ali delal. To so bili izkazi njegove sinovske ljubezni, v katerih se je zrcalila vsa njegova duša: pogledi, polni bolečine ali hvaležnosti ali pa prošenj — glede na okoliščine —, toda vedno izrazi resnične ljubezni.

Prav tako je svetoval, naj imamo v denarnici ali v torbi Marijino podobo, tako kakor fotografije ljubljenih oseb, da bi jo imeli vedno zelo blizu in da bi ji namenjali ljubeznive poklone. Čutil je veselje, da je prispeval k sejanju Marijinih podob po svetu. **V Opus Dei — je pravil — smo nenehno izkazovali našo ljubezen naši Gospe, tako da smo postavili milijone njenih podob po vsem svetu, pospeševali prakso marijanske pobožnosti na vseh kontinentih: v Evropi, Aziji, Afriki, Ameriki, Oceaniji, tako da smo tja ponesli mladost, s svobodo. Brez svobode pa ne. Toda to je naravno: kako ne bi ljubili Božje Matere, ki je naša Mati? Če jo poleg tega potrebujemo! Jaz jo potrebujem. Kakor majhen otrok, kadar ga je ponoči strah teme, in kriči: Mama! Tako moram tudi jaz velikokrat klicati s srcem, brez hrupa besed: Mati! Mama, ne zapusti me! Notranje življenje je**

to: naravnost, preprostost. Jaz ne morem živeti na drugačen način: moram živeti kakor človek. In pred Bogom, ki je večni, sem bitje, ki ni vredno nič. [11]

Besede iz nekega psalma se pri liturgiji nanašajo na presveto Devico. *Psalmist, ki je od daleč slutil to materinsko vez, ki združuje Kristusovo mater z vernim ljudstvom, prerokuje o Devici Mariji: »Odličniki ljudstva se potegujejo za tvojo naklonjenost« (Ps 45, 13). Na ta način so, vzpodbujeni od navdihnjene Besede iz Svetega pisma, kristjani vedno iskali nasmeh naše Gospe, ta nasmeh, ki so ga umetniki v srednjem veku znali tako čudežno predstaviti in poudariti. Marijin nasmeh je namenjen vsem, potrjuje papež Benedikt XVI.; vendar se še posebno obrača k tistim, ki trpijo, da bi v njej našli tolažbo in duševni mir. Iskati Marijin nasmeh ni pobožen ali zaostal sentimentalizem, temveč je pravi izraz*

žive in globoko človeške vezi, ki nas povezuje z njo, katero nam je Kristus dal kot Mater. [12]

Priporočimo naši Gospe vse ljudi, ki trpijo v duši ali na telesu: bolnike, tiste, ki se počutijo sami ali zapuščeni, tiste, ki so jih prizadele naravne nesreče, tiste, ki trpijo preganjanje in nasilje vseh vrst ... Nihče ne sme ostati zunaj naše molitve.

Molimo še posebno — na to vas spominjam vsak mesec, saj je to vedno aktualna potreba — za papeža in njegove namene; trenutno za sadove njegovega potovanja v Sveto deželo od 8. do 15. tega meseca.

Priporočite tudi vernike Prelature, ki bodo prejeli mašniško posvečenje, 23. maja, na predvečer slovesnosti Vnebohoda, ki se 24. maja slavi v mnogih državah. Ob prihajajočem prazniku Binkošti, zadnji dan v maju, prosimo Svetega Duha, naj obilno

razlije svoje darove na Cerkev in na svet, in naj naredi srca vseh pripravljena sprejeti te darove.

Pred nekaj dnevi sem se vrnil s potovanja na Japonsko in v Tajvan, kjer sem se še enkrat prepričal, kako se duh Opus Dei ukoreninja v ljudeh vseh ras in kultur. V obeh državah — razen tega, da sem vedel, da me spremljate vsi, in da sem molil z vami —, sem med mnogimi drugimi dvakrat doživel prav posebno veselje: v Nagasakiju obisk Oure, svetišča, kjer se časti mučence iz te dežele in se ohranja ljubeč spomin na tiste, ki so ohranili vero kljub krutemu preganjanju. V Taipeiu sem lahko prisostvoval pri izpostavljenju Najsvetejšega in blagoslovu z najsvetejšim zakramentom — vstopili smo v cerkev, kjer se je nahajala podoba Device, ki roma, in se srečali s tem evharističnim dejanjem v svetišču, polnem vernikov. Na obeh krajih se je kar

sama ponujala misel, da moramo z Marijo ponesti Jezusa do zadnjega kotička sveta. Zahvaljujte se z menoj presveti Trojici, viru vsega dobrega, in naši Materi; po njenem posredovanju smo prejeli vse milosti. Tudi svetemu Jožefmariju — 17. maja je obletnica njegove beatifikacije —, ker je bil najzvestejše Gospodovo orodje za uresničitev tako obilne setve svetosti, nauka in ljubezni po vsej zemlji.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. maj 2009.

[1] Benedikt XVI., *Homilija v svetišču v Lurdu*, 15.9.2008.

[2] Don Álvaro, *Pismo*, 31.5.1987, št. 8.

[3] Prim. *Rim* 8, 29.

[4] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 139.

[5] Janez Pavel II., *Homilija v svetišču v Fatimi*, 13.5.1982.

[6] Janez Pavel II., *Homilija v svetišču v Aparecidi*, 4.7.1980.

[7] Sveti Jožefmarija, *Pilarska Mati Božja*, besedilo iz "Libro de Aragón", Zaragoza 1976.

[8] Benedikt XVI., *Homilija v svetišču v Mariazellu*, 8.9.2007.

[9] Sveti Jožefmarija, *Sveti Rožni venec*, predgovor.

[10] Pavel VI., Exhort. Apost. *Marialis cultus*, 2.2.1974, št. 28.

[11] Sveti Jožefmarija, *Zapiski s srečanja*, 7.4.1974.

[12] Benedikt XVI., *Homilija v svetišču v Lurdu*, 15.9.2008.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-maj-2009/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-maj-2009/)
(15. Mar. 2026)